

om at give Loven i det Hele tilbagevirkende Kraft for alle ældre Invalider, ogsaa ved Anvendelse af de nye Satser, ikke gennemgaaende vilde blive fordelagtigere eller saa betryggende for disse Invaliders Interesse som Regjeringsforslaget, nu Lovens § 27, hvorved disse ældre Invalider efter det Foranførte paa den ene Side sikredes en fast Forhøielse, der gennemsnitlig svarede til de nye Satser, og iøvrigt erholdt Andel i Lovens øvrige Fordele, samt paa den anden Side dels befriedes for at se Forsørgelsen forringet eller borttagen paa Grund af Forbedring i deres økonomiske Stilling, dels indgik de Følger, som en Omregulering kunde medføre særlig for de mest trængende Invalider. Ligesom det derfor havde været Hensynet til de ældre Invalider og navnlig Krigsinvaliderne, som hovedsagelig havde været Drivfjedren i de foran antydede Forhandlinger, saaledes udgik Loven af 20de November 1876 i den med fuld Frihed søgte Erkjendelse fra alle Lovgivningsmagts Faktorer, at dette Hensyn var fuldtud naaet, og at, selv om Loven ikke formelt og hogstavelig havde faaet tilbagevirkende Kraft for alle ældre Invalider, saa havde den gennemsnitlig taget i Realiteten erholdt det, og det paa en navnlig for de mere trængende Invalider mere betryggende Maade, end om Tilbagevirkningen havde været paabudt i alle Detailler.

Denne Fremstilling har man troet at burde forudskille, forinden man gaar over til den specielle Dmtale af det nu foreliggende Lovforslag. Hovedbestemmelsen i dette Lovforslag gaar ud paa at forhøie alle før 1ste April 1874 fastsatte Invalideforsørgelser med 25 pCt. af det Beløb, enhver saadan Forsørgelse udgjør i Overensstemmelse med Lovene af 1851 og 1858 og § 27 i Loven af 1876, eller med andre Ord en Forhøielse af Forsørgelserne efter de tvende her førstnævnte Love med 30 pCt., saa at dette Lovforslag i Virkeligheden, fra dets Strafftræden som Lov, forhøier det i § 27 i Lov af 1876 fastsatte Tillæg af 20 pCt. til — 50 pCt., hvor-

ved en Forsørgelse, som i 1851 var fastsat til 200 Kr., nu vilde udgjøre 450 Kr.

Regjeringens Motivering af dette Forslag giver Anledning til nogle Bemærkninger. Man erkjender vel fremdeles, at Forsørgelserne efter Lov af 1876 § 5 (de nye Satser) og de forhøiede Forsørgelser efter samme Lovs § 27 „paa det Allernærmeste (se nedenfor) vilde naae samme Størrelse“, men „skjøndt denne Sammenligning i det Hele og særlig med Hensyn til Statskassens Byrde er rigtig“, saa har de 20 pCt. dog ikke kunnet give de Invalider, „der havde Maximum af Forsørgelse i deres Afdeling, saa høi en Forsørgelse som den, der efter den nye Lov kunde gives som Maximum“, og da nu Forskjellen mellem Maximalbeløbene er størst i 2den Afdeling, hvor den udgjør lidt over 22 pCt., er Forhøielsen ved Afrunding foreslaaet til 25 pCt. for samtlige Invalider. Der tilføies som i Forbigaaende, at ganske vist vilde alle de paagældende Invalider derved faae Mere, de fleste endog ikke saa lidt Mere end ved en formelig Omregulering efter § 5 i Loven af 1876, men der gjøres intet Forsøg paa at oplyse, hvilken Del af de 100,000 Kr., hvormed Statens Byrde forlanges forøget, der hidrører fra Ønsket om at forøge enkelte Invaliders Forsørgelse efter de nye Satser, og hvilken Del af samme der derudover er en ny Forhøielse. Trods den deri liggende Selvmodsigelse giver Regjeringens Motivering nærmest det Indtryk, at, skjøndt en Omregulering af de ældre Forsørgelser efter de nye Satser ikke vilde forøge Statens Byrde, saa skal dog det forlangte Beløb af 100,000 Kr. i alt Væsentligt anvendes til at afhjælpe den Ubillighed, som Unbladelsen af en saadan Omregulering forvolder. Men dette er ligesaa vildledende som urigtigt. At enkelte Invalider beholdt Mere og enkelte andre fik Mindre ved Bestemmelsen i § 27 i Loven af 1876, end de vilde have faaet ved en direkte Anvendelse af de nye Satser, var Enhver vidende om. Sligt undgaas aldrig ved Lovforandringer af den Slags. Spørgsmaalet for Lovgivningsmagten var da: er Diemedet, at opnaa